

Sygn. akt V CZ 65/09

POSTANOWIENIE

Dnia 22 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Józef Frąckowiak

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi dłużników A. B. i B. B.
na czynności komornika,
wniesionej w sprawie egzekucyjnej z wniosku M. S. i W. W.
przeciwko A. B. i B. B.
o egzekucję świadczeń pieniężnych,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 stycznia 2010 r.,
zażalenia wierzycieli M. S. i W. W.
na postanowienie Sądu Okręgowego w B.
z dnia 20 października 2009 r., sygn. akt II Cz (...),

uchyla zaskarżone postanowienie w części oddalającej wniosek wierzycieli o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu w B. do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2008 r. Sąd Rejonowy w C. umorzył postępowanie wywołane skargą dłużników A. B. i B. B. na postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. z dnia 10 października 2008 r., wydane w sprawie egzekucyjnej z wniosku M. S. i W. W. o egzekucję świadczeń pieniężnych. Zażalenie dłużników na postanowienie z dnia 12 grudnia 2008 r. zostało przez Sąd Rejonowy w C. odrzucone postanowieniem z dnia 15 maja 2009 r. z powodu nieuiszczenia opłaty. Z kolei zażalenie wniesione przez dłużników na postanowienie z dnia 15 maja 2009 r. zostało przez Sąd Okręgowy w B. oddalone postanowieniem z dnia 20 października 2009 r. Postanowieniem tym Sąd Okręgowy oddalił również wniosek wierzycieli o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego. Uzasadniając rozstrzygnięcie w przedmiocie tych kosztów, Sąd Okręgowy stwierdził, że wierzyciele złożyli odpowiedź na zażalenie z wnioskiem o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego po upływie terminu określonego w art. 372 w związku z art. 397 § 2 k.p.c. oraz że wniesienie odpowiedzi na zażalenie po upływie dwutygodniowego terminu od doręczenia stronie odpisu zażalenia jest w świetle art. 167 k.p.c. bezskuteczne.

Wierzyciele M. S. i W. W. w zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego wnosili o jego zmianę w części orzekającej o kosztach postępowania przez zasądzenie od dłużników A. B. i B. B. solidarnie kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa według norm przepisanych. Zarzucili, że – wbrew odmiennej ocenie Sądu Okręgowego – odpowiedź na zażalenie została przez nich wniesiona w terminie. Podkreślili, że Sąd nie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia ani daty doręczenia odpisu zażalenia, ani daty wniesienia odpowiedzi na zażalenie. Można jedynie domyślać się, że za datę doręczenia odpisu zażalenia przyjął dzień 21 września 2009 r. W dniu tym natomiast pełnomocnikowi wierzycieli doręczono odpis zażalenia dłużników na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 12 grudnia 2008 r., które już wcześniej zostało rozpoznane, i dopiero po telefonicznej interwencji w Sekretariacie Wydziału Cywilnego w dniu 22 września 2009 r. okazało się, że doręczono odpis niewłaściwego zażalenia. Ostatecznie, w dniu 6 października 2009 r. doręczono pełnomocnikowi odpis zażalenia na postanowienie z dnia 15 maja 2009 r., a odpowiedź na zażalenie z wnioskiem o zasądzenie od dłużników kosztów postępowania zażaleniowego została złożona w dniu 13 października 2009 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zaskarżone postanowienie o kosztach postępowania zapadło już po wejściu w życie ustawy z dnia 19 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (zob. art. 2 tej ustawy, Dz.U. Nr 69, poz. 592), którą znowelizowano art. 394¹ § 1 k.p.c. Zgodnie z nowym brzmieniem tego przepisu, zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Do kategorii tej należy postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 20 października 2009 r. oddalające wniosek wierzycieli o zasądzenie od dłużników kosztów postępowania zażaleniowego, chodzi w nim bowiem o koszty, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji. Zatem zażalenie wierzycieli jest dopuszczalne.

W uzasadnieniu postanowienia z dnia 20 października 2009 r. Sąd Okręgowy nie wskazał, kiedy zażalenie na postanowienie z dnia 15 maja 2009 r. zostało doręczone pełnomocnikowi wierzycieli ani kiedy została wniesiona odpowiedź na zażalenie z wnioskiem o zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego. Uszło też uwagi tego Sądu, że, zgodnie z art. 395 § 1 zdanie drugie k.p.c., odpowiedź na zażalenie może być wniesiona wprost do sądu drugiej instancji w terminie tygodniowym od doręczenia zażalenia. Nie ma tu zatem zastosowania dwutygodniowy termin przewidziany w art. 372 k.p.c. na wniesienie odpowiedzi na apelację.

Z akt sprawy wynika, że odpowiedź na zażalenie wniesione przez dłużników na postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 15 maja 2009 r., opatrzona datą sporządzenia „13 października 2009 r.”, wpłynęła do Sądu Okręgowego w dniu 16 października 2009 r. (k. 104). W braku ustaleń odnośnie do daty doręczenia pełnomocnikowi załącznych zażalenia na postanowienie z dnia 15 maja 2009 r. i daty nadania odpowiedzi na zażalenie w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego nie można dokonać kontroli prawidłowości stanowiska tego Sądu co do zachowania terminu do złożenia odpowiedzi na zażalenie, tym bardziej że twierdzenia przytoczone w zażaleniu wymagają poczynienia dodatkowych ustaleń.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 zdanie pierwsze w związku z art. 394¹ § 3 oraz art. 108 § 2 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.